

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A DEBRECZENI BALOLDALI PÁRT KOZLÖNYE.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve.
 Egy évre 10 ft — kr. 1/2, évre 2 ft 50 kr.
 Fél évre 5 — — — — — Egyes szám 10 —
 Előfizetési pénz a minden közzétett
 Főpályán, Veszely-ház földszintén a
 szerkesztőségbe bérmentve küldendő.
 Előfizethető helyben.
 Tegeddi K. Lajos könyvkereskedésében a szerkesztőségnél. — Egyébutt a postahivatalok útján.

Hirdetési díj:
 Őt-hasasos petitorer 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint azelőtt 1000
 ízbeli hirdetés, alku szerint a leg-
 olcsóbb árért.
 Bélyegdíj: minden begyűjtésért külön
 30 kr.
 Nyitóléte: en megjelölendő közzétett öt-
 hasasos sorra 15 kr.
 Név- vagy bérmenteslennel beküldött ké-
 rőiratok nem vétettek tekintetbe. — Ugy
 szintén kéziratos sem adnak vissza.

Egyik sir, másik nevet!

○ Erdekese jelenetek fognak rövid időn kifejlődni szemünk előtt. Hallatlan dolgok tárnak elénk, a kormány padjai felől!
 Mintha jobb gondolatra látszanának emelkedni kormányfőink, akikről eddigleg megszoktuk hinni, hogy nem egyebek „közönséges halandóknál.”
 Tán a pünkösztől szentlélek szállotta meg őket?
 Vagy tán tanultak a lajhántuli válságokból, hazánk érdekei javára?
 Elámul az ember, hallván miniszterünk szájából „az okos mérséklet” arany szabályainak büvös igéit!
 Igen!
 Nem sokára így szólhatnak meg a böles és okos kormányfőriak az ország-lázában:
 „Béltük, hogy az 1874-ki évi költségvetésben foglalt kiadási tételek olyan nagyság, miképp azok az adózó nép léteiből nem fedezhetők;
 „Béltük, hogy eddigleg sok haszontalan kiadást tettünk; és sok pénz elfecséreltünk;
 „Béltük, hogy tapintatlan eljárásunkkal eljátszók az ország hitelét;
 „s így újabb kölcsönkötésre nem számíthatunk;
 „annál fogva indítványozzuk, hogy az 1874-iki évi költségvetésünkben foglalt kiadási tételek milliókkal lesháztalassanak.”

Azok bizonyára így kiáltanak fel a nagy tettek láttára:
 „Megismerjük a madarat tolláról!”
 „Ugyanazok ők, akik előbb voltak!”
 „Csakhogy a bársónyisekben maradvassanak, megtagadják akarataikat, természetüket, — és készek egyik szemmel sirni, s nevetni a másikkal!”
 Ugy van!
 Pájdalom, ami kormányfőink nem magok találták fel a puskaopt.
 Nem magok jó szántábol irányozzák a takarékoskosságot fel léptek.
 Hanem a dolog igen egyszerű.
 Ugyanis a pénzügyi bizottság, melynek többsége pedig deakparti — kimondta, hogy mivel már nincs hitelünk, külföldön, s így milliókra menendő újabb deficitünk fedezésére még kölcsön folytán sem mutatkozik kellő fedezet: tehát, minden miniszter költségvetése tetemesen leszállítandó; azonban megengedték, hogy a leszállítást magok a miniszterek indítványozhassák!
 És a miniszterek beléharapnak a keserű almába!
 Mert hiszen ők a többségnek feltételül hódolnak, mint hiti szolgák.
 Ha ezt nem tennék, akkor tárczáik tól kellene megválniok; ami pedig nagy dolog; sokkal nagyobb, mint az elveteltantari s nézetekhez szilárdan ragaszkodni!

Ezért van az aztán, hogy a miniszterek bosszankodnak; környezetük pedig dudul mérgeben; — s a kincskeresők sok szép kilitástól elesnek jövőre, melyek már-már aranyzsinban tűndöklöttek szemek előtt — a milliók felhasználása dicső reményének közepette...
 Ezért van, hogy egyik szemök sir, s a másik nevet!

— **Fizess magyar!** Kerkapoly új kölcsön kölcsön törli a fejét, s ez iránt már aludozott is Bécsben. Hová jutunk így gátlódás mellett? (A pénzügyi bizottság elutasította az újabb kölcsön iránti miniszteri előterjesztést. Szerk.)
 — **Pozsonyban** tegnap reggel óriási nép tömeg töltötte a „nyugat-magyarországi eskompte-bank” helyiségeit, mert hirtelen futott, hogy a bank fizetéseket nem tett. A remélt igen nagy volt, és sokan követelték papírjuk beváltását, a mi meg is történt. A bank főnökei mind Bécsbe utaztak.
 — **Az erdélyi káth. püspök,** Fogarasi Mihály év előtti szepen berendezett nyomdáját a gy. fehérvári tiszemunk adta. A nyomda ugyanazon helyiségre tette át, a hol 200 év előtt már nyomda állott.
 — **A székelyek történetének** megírására eddig 4081 ft. 68 kr. gyűlt össze.
 — **Két tanítvány** tiltatott ki a kormány által az újvidéki és karlovczi szeb gymnasiumokból, mivel ezek az állam ellen alapulatos dolgokkal izgattak, egyik könyv Boskovics története, a másik Notákovics öljcskönyve.
 — **Az orosz czár Bécsben** időzése nem csudált oly nagy zajt, mint az előbbi császári tárlásokozak. Természetes ugyan, hogy a „politikusok” ebből is okoskodnak, találgatják.

Hogy állunk a koldulás eltörlésével?

Legújabbban a kolduspódlai bizottság az egyházi közgyűléshez bétértésztvén, hogy az ápolda helyiségeiben elkészült még szoba üresen áll, azt javasolja, hogy azokba 20 szegény vétessék fel.
 Az egyház közgyűlése azonban, attól tartván, hogy ha apró számokban vétettek fel az ápoldába, az ápolást igénylő szegények, a koldulás eltörlésének tetleg eszközele határozatlan időre elodáztatik, az ápolási bizottság ajánlatát nem fogadta el; de minthogy az egyház közgyűlésének tudomására van, hogy a városi költségvetésben a még hiányzó szobáknak 1873. évbén kiépítése befoglaltatik: az illető helyen szorgalmazni jónak látta, hogy a koldulás eltörlése ügyében kinevezett városi és egyházi vegyes küldöttség valahára hivatassék össze, mely a kiütött czél véleleges keresztültelére nézve, a kellő lépéseket tegye meg.
 A vegyes küldöttség a legközelebbi napok egyikén csakugyan összejövé, az ügy az indítvány napjától kezdve a mostani állásig részletesen előadott és tárgyalatott. Végre abban lón a többség megállapodása, hogy addig is, míg a hiányzó szobák a folyó évben felépülnek, a 100 szegény azokba elhelyeztetetnek, vétessék fel a már készen levő 4 szobába 40 szegény, s ez irányban mind az egyházi, mind a városi hatóság keressék meg, hogy a négy szoba felszerelése s a felveendő 40 szegény szükséges ruházata az ápolda tartalékaitól beszeresztetvén, az elállítás-hoz szükséges összeg mindkét hatóság részéről vétessék folyóvá.
 Ugyanezen vegyes küldöttség az előadhatlan szükséges lépések megtételét is jónak látta kimondani, hogy miután a törvények szerint a maga szegényeiről a hatóságok kell gondoskodni, — a koldulás eltörlését pedig kimondani, s tetleg eldölelőletni mindaddig nem lehet, míg az ápolást valósággal megérdemlő szegények minden vallás, vagy felekezetkülönbség nélkül ápolás alá nem vétettek; mindenkélt kifogástalan összeírása történjék meg a város hatóságához tartozó ápolást igénylő szegényeknek, s ennek megtörtétevel a mostani vegyes küldöttséghez hivatassanak össze kellő számban a városunkban levő különböző vallásfelekezetekből azok, mely nagy vegyes küldöttségnek lesz hivatása a módot megállapítani, hogy városunk valamennyi ápolást érdemlő szegénye sorsához mért ápolásban részesítessék; s elengedni ama napunk közlelőletét, melyben kimondhassa városunk hatósága, hogy városunkban a koldulás eltörlött.

Ha kissé számokhoz fordulunk, melyek nem szoktak eszni, látni fogjuk, hogy nem elremitó azon összeg, mely koldulást szokott szegényeink teljes ellátására, s így a koldulás teljes besztintésére kívánatik.
 A ref. kolduspódlába az eddigi tapasztalatok szerint az elmúlt idő mondá Frigga, és ez óra a viszonylatos mily leírhatlan örömevel van telve.
 — Akkor az előbbi helyre van hozva az utóbbi által, mondá Valentin. A grófok nem sejtették valamit?
 — Természetesen anyám nyugtalan volt, hogy levelet nem kapott; de Melcer mindig hangy-lévdíró volt, és ezzel vigasztalta magát. — És most hadnagy ur, miután hálmárol nem merészek beszélni, engedje meg, hogy kérdésekket ostromoljam.
 — Azt meg kell engednem, hanem ne nehezítem meg rá, ha azokat válasz nélkül hagyom.
 — Csak nem akar tán ily kemény kísérletnek kitenni? Gondolja meg, hogy egyetlen kérdést sem intéztem Melcerhez, azt vársz, hogy...
 — En átutam legyen kielégítve kívánom én is. Szivesen Frigga kiseszony, hanem onnig csak később. On, a ki oly bátran kiállta a küldöletet a félelem és nyugtalanság mellett, képleten magát megadni azon óhjának, miszerint meg tudja azt a mi történt, miután az eredmény az, hogy fővére visszatért egészségesen.
 — E ő, en épen oly engedékenység nélkül tért vissza, mint a hogy elvázott.
 — Készenm-e bizonyítványt. És most komolyan táncszok valamit. Melcer grófnak ne inesszen ön semmi kérdést schweizsi tartózkodására nézve. Ne utaljon rá, a tegyen úgy, mintha nem tudná, hogy ő ott is tartózkodott.

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

— **Muzeum-egylet.**
 Lapokban, s a lapokon kívül elő szóval is többen szólalnak fel, nem az egylet ellen, hanem ellen annak érdekében; azt hiszik, hogy az egylet alakítása nem helyes úton indított meg, s a helyes utra akarják azt terelni. A mint a felszólalásokból kivethetem, négy dologban botránkoztak meg leginkább a felszólalók.
 1) Reméljük, hogy a városi hatóság, a még szükséges szobáknak a mielőbb kiépítését által az oly bosszu idén át várjodó öngnek a közzétett szerint kellő eredményre juttatását lehetővé teszi! Szerk.
 — Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

TÁRCZA.

SZÜLETÉS ÉS MŰVELTÉSÉG.

Regény négy kötetben.

Irta Schwartz Mária Zsófia.

Második rész.

(Folytatás.)

A nyitott kocsi két ifjú emberült.

Látásukra Frigga a meglepetés kiáltását szalasztá ki, és a következő pillanattal már a tornajától volt, de ott megállott és susogott: — Nem, nem merem. Ő istene, úgy érzés, ha kényszerítve lennék őt úgy látni viszont, mint egy...

Az ajtó felnyit. A küszöbön állott Melcer gróf halványan és nagyon elváltozva, az igaz, de teljesen zavartalan testtel és ki-mondással.

A másik perczben már Frigga karjaiba vetette magát. Örömkönyök árja folyt végig arcán.

Tevésére soká tartá őt keblére zárva, mintha félt volna őt eleresztelni, s ismét elvezényelt a kedves szívének oly drága nővért.

Három év telt el, mióta Melcer az apai házat elhagyá, hogy idegen országokban szerencsétlen hajlamának emlékét megsemmisíthesse.

Melcer, ki természeténél fogva bínsko

A magyar jogászyülés.

— Budapest, jun. 2. —

— **Összes ülés.** Délelőtt 10 órakor nyitottak meg az akadémiában a 4-ik magyar jogászyülés, melyre 1200-an jelentek meg. Az ülés Szabó Miklósa, a III. jogászyülés elnöke nyitotta meg s rövid bevezetés után a jelen IV. gyűlés elnökének megválasztására hívta fel a jelen volt tagokat; kik aztán egyhanglag Hoffmann Pált választották meg elnökül.

Hoffmann Pál elnöki megnyitó beszédét tüzesebben a magyar jogász kar teendői, illetve kötelességeiről foglalkozik. Hazafias együttartásra hívja fel a tagokat, mert csak így lehet biztos sikkra számítani. — végre az ülést megnyitották nyilvánítja. Elnök aztán Mogyay Endrét, Schiller Zeigmondot, Sipos Árpádot és Herich Károlyt jegyzőkönyvvezetővé választotta.

Dr. Zeigmond Vilmos, az állandó bizottság titkára, felolvassa a bizottság jelentését. Hangsúlyozza, hogy a magánjogi törvénytan kidolgozásával legkevésbé sem haladtunk előbbre, ellenben a bírói szervezet kiegészítését képező ügyvédnaptártartás- és közjegyzőségi szőlő törvényjavaslat teljes foganatosításához közel áll. Szól még a jelentés a kereskedelmi téren eltebe léptendő rotorkról, mire a gyűlés tudomásul veszi a jelentést.

Mogyay Antal indítványa a szakosztályok tanácskozási rendének megváltoztatása iránt, mellőztetik.

A mult évről szóló számadatok tudomásul vétetvén, számvizsgálók újból is az eddigiek felvázlatát meg. Végre egy óráig szavazatszerű bizottság küldetik ki.

A bizottság által elfogadott indítványok a szakosztályokhoz utasítatván, elnök értesíti a gyűlést, hogy a Gödöllőre tervezett kirándulás a rossz idő miatt elmaradt, s hogy az ebből a „Hungária”-ban fog tartatni, — mire az ülés véget ér.

— **Engedelmeskedem.** — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

Muzeum-egylet.

Lapokban, s a lapokon kívül elő szóval is többen szólalnak fel, nem az egylet ellen, hanem ellen annak érdekében; azt hiszik, hogy az egylet alakítása nem helyes úton indított meg, s a helyes utra akarják azt terelni. A mint a felszólalásokból kivethetem, négy dologban botránkoztak meg leginkább a felszólalók.

1) Reméljük, hogy a városi hatóság, a még szükséges szobáknak a mielőbb kiépítését által az oly bosszu idén át várjodó öngnek a közzétett szerint kellő eredményre juttatását lehetővé teszi! Szerk.

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

Muzeum-egylet.

Lapokban, s a lapokon kívül elő szóval is többen szólalnak fel, nem az egylet ellen, hanem ellen annak érdekében; azt hiszik, hogy az egylet alakítása nem helyes úton indított meg, s a helyes utra akarják azt terelni. A mint a felszólalásokból kivethetem, négy dologban botránkoztak meg leginkább a felszólalók.

1) Reméljük, hogy a városi hatóság, a még szükséges szobáknak a mielőbb kiépítését által az oly bosszu idén át várjodó öngnek a közzétett szerint kellő eredményre juttatását lehetővé teszi! Szerk.

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

Muzeum-egylet.

Lapokban, s a lapokon kívül elő szóval is többen szólalnak fel, nem az egylet ellen, hanem ellen annak érdekében; azt hiszik, hogy az egylet alakítása nem helyes úton indított meg, s a helyes utra akarják azt terelni. A mint a felszólalásokból kivethetem, négy dologban botránkoztak meg leginkább a felszólalók.

1) Reméljük, hogy a városi hatóság, a még szükséges szobáknak a mielőbb kiépítését által az oly bosszu idén át várjodó öngnek a közzétett szerint kellő eredményre juttatását lehetővé teszi! Szerk.

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban — Frigga gyonosan mosolygott — részvéte abban állott, miként rökön elvázott, mihielyt a baj bekopogtatott az ajtókon. — Fivérem megiltogatta Eldont?
 — Nem, csak névjegyet küldte el.
 — Liliá hogy látszott hangolva lenni? Feltűnik a mi kis fővárosunkban?

— Engedelmeskedem. — Mi az oka ez utasításnak?
 — Kégyelemből ne kérdezzen! Engedje meg, hadd tegyem hozzá: a kisasszony kénytelen valami úton módon, tudni adni a grófnak, hogy ugyanezen elővigyázatot kell szemük előtt tartani, s általában nem kell megkísérteni, hogy többet tudjanak, mint a mit ő maga emínd külföldi tartózkodásáról.
 — Tehát Melcer még kedély beteg? kérdé Frigga nyugtalanul.
 — Nem! Meri soha sem volt olyan, a milyent kedélybetegnek mondanak; hanem, kisasszony, ő vele valami szomorú dolog történt, míg Schweizben tartózkodott. Es erre sem szabad öt emlekeztenni.
 — En nem is fogom, biztosítá őt Frigga.
 — Akkor minden jól van; és most már dölelőletet adok át Eldon grófnak, kérdé Valentin. Stokholm-ani tartózkodásunk alatt felkerestem őket.
 — Tudja ön, hogy az ön elutazása után rökön it hagyják Ljungbrót?
 — A grófné emlitette. — A gróf megkért, hogy kifejezzem a kisasszony előtt azon szivből jövő örömet, miszerint a grótot illető hír téves volt.
 — Valóban —

